

« Сучасне рабство »

Година спілкування з дівчатами – підлітками

Підготувала
Вчитель ЗОШ №58
Бідненко Т.В.

м. Запоріжжя

Вчитель.

Сьогодні ми зібралися обговорити проблему сучасного рабства. Відомо, що жінки частіше за чоловіків стають жертвами торгівлі для того, щоб не потрапити у цю пастку ми обговоримо цю проблему.

Інформаційне повідомлення.

Торгівля людьми позначається, як «всі дії і відповідні заходи, що пов'язані з вербуванням, транспортуванням, купівлею, переміщенням, передаванням із рук в руки або затриманням людей:

- Задіяних для використання обманним шляхом, примушення (що включає використання або загрозу насилля, або зловживання службовим становищем, або борговою залежністю).
- З метою затримання цієї особи незалежно від того, чи отримує вона платню чи ні, у зневоленому становищі (домашньому, сексуальному або репродуктивному) з використанням примусової праці або в умовах, аналогічних до рабства.

Основними елементами у акті торгівлі людьми є:

- Наявність обману
- Насилля
- Боргова кабала
- Експлуатація у корисних цілях, для якої обман, насилля або боргова кабала використовуються.

Як правило, обман стосується дезінформації відносно умов або характеру робіт, які будуть виконуватися. Складовою частиною злочину «торгівлі людьми» є торгівля жінками. У міжнародних документах про торгівлю людьми країни підрозділяються на 3 типи:

1. Країни, що поставляють жінок на світові ринки сексуального бізнесу.
2. Країни, через які відбуваються транзит жінок.
3. Країни призначення, куди відповідно вивозять жінок.

Пострадянські країни – це країни, з яких більшою частиною відбувається експорт жінок на світові ринки інтимного бізнесу. У той же час вони є транзитними для жителів азіатських країн, що намагаються потрапити у Західну Європу.

Пріоритетними країнами вивезення українських жінок є Терція, Греція, Кіпр, Італія, Іспанія, Боснія і Герцеговина, Угорщина, Чехія,

Хорватія, Німеччина, Об'єднанні Арабські Емірати, Сирія, Китай, Нідерланди, Канада, Японія.

Вчитель.

Пропоную вам обдумати та назвати мені мету, з якою проводиться торгівля жінками.

(Можливі варіанти відповідей:

- Примусовий шлюб
- Примусова праця
- Сервітут (робота офіціантки)
- Насильницьке використання у домашніх умовах
- Насильницьке використання у промисловому або сільсько - господарському секторі
- Народження дитини примусово або на замовлення
- Використання у легальному та сексуальному нелегальному бізнесі)

Частина дівчат віком 18 – 27 років від'їжджають за кордон цілеспрямовано для роботи у нічних розважальних закладах, більшість з них (80 – 85%) про дійсну мету вивезення за кордон не знає, тому розраховує на роботу офіціантки, танцівниці, домашньої господині, на сезонні роботи в сільському господарстві.

Що ж необхідно знати українським громадянам – дівчатам, які збираються працювати, навчатися або вступити у шлюб, щоб попередити торгівлю людьми:

1. Нікому не довіряйте свій паспорт. Документи, що свідчать про вашу особистість, завжди повинні знаходитися тільки у вас.
2. Якщо ви збираєтесь працювати або навчатися, потурбуйтеся про те, щоб контракт був підписаний на зрозумілій вам мові, місце і час вашої майбутньої роботи були чітко обговорені.
3. Залиште вдома або своїм друзям, або близьким детальну інформацію про своє перебування за кордоном, з адресою і контактними телефонами, а також копію свого паспорта і контракту. Рекомендується також залишити своє фото і адресу своїх іноземних друзів.
4. Не забудьте з'ясувати номери телефонів українських посольств і консульських представництв за кордоном. Якщо ви опинилися у складній ситуації або вам хтось погрожує –

звертайтеся до представників своєї країни, які можуть вам допомогти.

5. У закордонних країнах активно працюють недержавні організації і служби, що надають допомогу особам, які опинилися у складних умовах.
6. Період перебування на території закордонної держави вказаний у вашій візі. Порушення візового режиму робить неможливим ваші наступні виїзди за кордон.
7. не забувайте, що знання хоча б елементарних слів іноземною мовою, значно полегшить вам перебування за кордоном і допоможе у складну хвилину.

Закріплення отриманої інформації. **« Історії дівчат »**

«Історія Надії».

Мене звать Надія. Мені 23 роки. Освіта незакінчена вища. Три роки тому я приїхала у Київ з Дніпропетровська і вступила до одного із ВНЗ. Я добре співала, любила танцювати.

На стипендію надіятися не доводилося, але перші два курси я закінчила добре, дякуючи батькам. У мене було багато друзів. Я завжди знаходила час на дискотеку, і театр. І на хорошу компанію. Коли я приїжджала на канікули у Дніпропетровськ, до мене сходилося всі мої однокласники. Мої дві молодші сестри – близнючки Віра і Люба завжди просилися до нашої компанії, я для них була найвагомим авторитетом.

Наша старенька бабуся жила під Дніпропетровськом у селі, і батьки часто її провідували. Одного разу трапилось невинуватне. Батько загинув в автокатастрофі. Мама залишилась з двома моїми сестричками сама, а я повернулась до Києва, плануючи знайти роботу і відкласти навчання на майбутнє.

Один із моїх однокурсників порекомендував мені звернутися до нашого диск жокея, у якого начеб то була можливість влаштуватися на роботу до Німеччини, куди він виїхав 3 роки тому, а до Києва приїжджав регулярно по справах. Коли ми з ним зустрілися, з'ясувалося, що ми вже знайомі, колись зустрічалися на дискотеці. Я була дуже рада, що Едик із розумінням віднісся до моїх проблем і обіцяв допомогти. Через кілька днів Едик сам знайшов мене і повідомив, що для мене є добре оплачувана робота

офіціантки у одному з ресторанів Німеччини. Я без вагань погодилася. Крім того, Едик запропонував мені допомогти у оформленні візи і закордонного паспорта. Він погодився на те, що всі витрати ч відшкодую із своєї першої платні. Все йшло дуже добре. Мамі я вирішила не повідомляти про свої плани, а також про те, що я кинула навчання. Коли мої документи були готові, Едик запропонував мені їхати до Німеччини автомобілем. Він також мене познайомив з двома дівчатами – Лілею і Валею із Кременчука, які також збиралися їхати на заробітки як і я.

У Франкфурті ми зупинилися у готелі. Паспорти Едик забрав собі для реєстрації.

Вранці Едик приїхав зі своїм знайомим німцем і пояснив, що той завезе нас куди потрібно. Німецькою ніхто із нас не говорив і ми не могли спілкуватися.

Ми їхали досить довго. І знову нас поселили у готелі в одній кімнаті. Наступного дня до нас прийшов незнайомий чоловік і на ламаній російській мові пояснив, що нас привезли до борделю і з завтрашнього дня ми повинні обслуговувати клієнтів у ліжку.

Я пробула там більше 3 місяців. Спочатку досить довго я відмовлялася працювати з клієнтами. Мене жорстоко били і попереджали, що у мене немає ніяких шансів на втечу: мій паспорт відібрали, мови я не знаю, і крім того, мені погрожували, що мене просто вб'ють крім того, мені нарахували борг 100 євро, який необхідно повернути. Мені погрожували, що мене просто вб'ють і ніхто про це не дізнається, якщо я за місяць не відпрацюю гроші. Мене закривали в пустій кімнаті на кілька днів без їжі. Мене били і погрожували, що розправляться з моєю сім'єю. Вони знали про мою родину. Тільки зараз мені стало зрозуміло, що Едик був звідником (його звали Стас).

Разом зі мною жили інші дівчата. Більшість з них були чешками або польками. З Лілею і Валею я втратила зв'язок.

Плата за все вираховується із мого заробітку. Мені страшно було навіть уявити, що мої сестрички, для яких я була завжди прикладом, дізнаються про моє становище. А мама?... Я навіть не сказала їй, що їду до Німеччини.

На першому поверсі нашого будинку був ресторан. Нас примушували працювати і там: ми мили посуд, чистили підлогу, протирали вікна. Вечері ми повинні були сидіти з клієнтами за столиками, а потім розважати їх у ліжку. Більшість з них були

клієнтами великих фургонів. Я зрозуміла, що бордель стоїть десь біля великої автомагістралі. Якось увечері один з клієнтів забагато випив і не хотів розраховуватися. Почалася бійка, приїхала поліція. Вони стали перевіряти документи, і всіх, у кого не було – заарештували. Так я потрапила до в'язниці. Мені дозволили зв'язатися з посольством, яке обіцяло допомогти мені повернутися до дому.

Питання для обговорення:

- Які помилки допустила Надія, вирішивши потрапити та опинившись за кордоном?
- Які форми примушування були використанні торговцями жінками?
- Де можна було шукати допомоги Надії?

«Історія Марини».

Я народилась в Україні у Тернопільській області. Батька я ніколи не знала. Мама померла, коли мені було 3 роки. Мене виховувала бабуся. Я навчалася в школі і багато працювала у колгоспі і вдома по господарству.

Коли я закінчила 9 класів, я не могла продовжувати навчання, тому що для цього необхідно було їздити у районний центр.

Якось влітку я зі своїми подружками прийшла у клуб на танці. Там було багато молоді, серед них були незнайомі хлопці, що приїхали з Києва.

До мене підійшов Гена (хлопець із нашої школи), він сказав, що один з приїжджих хоче зі мною поговорити. Його звали Ростиком. Він провів мене додому і розповів про те, що я могла б отримувати непогані гроші у Німеччині, виконуючи роботу служниці. У нас було важко з грошима. Бабусі навіть на ліки не вистачало.

Ростик з'явився у селі після Різдва і одразу запропонував мені їхати до Німеччини на роботу. Ростик сказав, що зі мною поїде одна жінка, яка також хоче працювати у Німеччині. Він взагалі здавався мені надійною і уважною людиною, якій можна довіряти. Тому я вирішила і пообіцяла бабусі, що повернуся через місяць-півтора. Ростик спитав мене, чи є у мене закордонний паспорт, у мене не було навіть українського громадянського паспорту. Я його ще не отримала.

Ростик сказав, що все зробить сам. Ми поїхали машиною. З нами їхала одна жінка, але у дорозі вона якось непомітно зникла. Я навіть не помітила, як ми проїхали кордон Польщі. У Польщі ми ночували у будинку знайомого Ростика – Стефана. Стефан допоміг нам переправитися вночі через річку. Так ми опинилися у Німеччині.

Далі ми знову їхали машиною. Хлопці привезли мене у якийсь будинок і сказали, що господар чекає мене всередині. Я залишила свої речі у машині і пішла розмовляти з господарем, тому що Ростик попередив мене, що я буду про все домовлятися сама, безпосередньо з господарем.

Мене зустрів немолодий чоловік, який одразу мені не сподобався. Він недовго поговорив зі мною на ламаній російській мові. Потім просто завів мене у якусь кімнату і закрив там. Я нічого не зрозуміла, що зі мною трапилося. Я навіть не забрала свої речі з машини.

Я довго сиділа і не знала, що робити. До мене прийшла дуже приваблива жінка і принесла їжу. Вона розпитала мене про те, де я народилася і хто мої батьки. Жінка спитала, чи знаю я про те, що тепер повинна розважати чоловіків у ліжку. Я почала плакати. Пройшло 2 тижні. Я весь час плакала. Мені нікуди не пускали. Мені було дуже страшно. Їжу мені приносила та сама жінка. Одного разу жінка спитала, скільки мені років. Вона не повірила, що мені було тільки 16. Я знаю, що виглядаю старшою. Наступного ранку знову у кімнату прийшла та ж жінка. Вона сказала, що їй було дуже шкода. Вона дала мені гроші і розповіла, куди мені бігти.

Жінка розповіла, що господар заплатив за мене великі гроші. Так я потрапила у Голландію. Поліція допомогла зв'язатися з недержавними організаціями, яка допомагає дівчатам, яких продали. Вони допомогли повернутися мені до дому, в Україну.

Питання для обговорення :

- Які помилки допустила Марина, вирішивши потрапити та опинилась за кордоном?
- Які форми переконання були використані торговцями жінками?
- Де можна було б шукати допомоги Марині?